

A3 // anarchistický měsíčník číslo 4. // leden 2009

Kapitalismus útočí – Braňme se!

Rok 2008 je za námi a začátek toho nového rozhodně nepřináší mnoho důvodů k oslavám. Naplno se začíná projevovat globální finanční krize a její následky v podobě hromadného propouštění zaměstnanců, omezování výroby, zmrazování platů a škrtů v sociální oblasti. Člověk nemusí být zrovna génius, aby pochopil, že následky krize padnou především na hlavy pracujících, nezaměstnaných, studentů a důchodců. Naneštěstí část české společnosti již nyní rezignovala ve svých snahách tuto situaci změnit. Je však potřeba mít na paměti, že i nyní je možné naše zájmy a práva účinně prosazovat.

Zapomeňme však v této věci na pomoc politických elit a představitelů vlád odtržených od reality našich životů. Právě z jejich řad nejčastěji zaznívají prohlášení podobná tomu, že *„Zaměstnanci a odboráři si musejí uvědomit, že v situaci, kdy scházejí finanční prostředky, mají dvě možnosti. Buď přistoupí na udržení počtu pracovních míst, nebo si vymohou zvýšení platů, které však může být vykoupeno určitou redukcí počtu pracovních míst.“* Podobná prohlášení jasně ukazují, že zájmem politických elit není obhajoba práv námezdně pracujících, ale obhajoba statusu quo – tedy nerovných vztahů mezi zaměstnanci a zaměstnavateli a obhajoba kapitalistického vykořisťování lidské práce, ze které těží ekonomické elity.

Vedle panáčkujících vlád a politických elit začínají před požadavky majetných finančníků panáčkovat i bezzubé oficiální odbory. Zvykněme si na to, že nejvyšší předáci těchto odborových svazů mají blíže k politikům a kariéristům než k „obyčejným lidem“, tudíž nemohou plnit funkce, které jim pracující svěřili. Alarmujícím nedostatkem oficiálních odborů je totální absence dlouhodobých cílů - tedy důsledné změny sociálních vztahů ve prospěch pracujících a dalších členů nižších sociálních vrstev.

Skutečná organizace na obranu práv pracujících by si se zaměstnavateli a jejich vlastnickými právy neměla brát servítky, jelikož jejich zájmy stojí proti zájmům zaměstnanců. Je potřeba začít využívat nejrůznějších forem přímých akcí, které se mohou stát způsobem, jak přimět zaměstnavatele přijmout naše požadavky. V dobách masivního propouštění a v mnohých případech i zavírání celých podniků je například možné setrvat na pracovišti, zahájit jeho okupaci a důsledně se domáhat svých práv zpochybněním vlastnických vztahů majitelů a managementu. Příkladem efektivnosti takových postupů mohou být pracující argentinské keramičky Zanon, jejichž pracovní místa byla také zrušena a továrna uzavřena. Neváhali však vzít iniciativu do svých rukou, prolomili bariéry zatarasených vchodů a na vlastní pěst znovu rozjeli výrobu – a bez tučných odvodů na konta managementu továrna samotné pracující uživí.

Neměli bychom však zapomínat na to, že samosprávné továrny fungující v rámci kapitalismu mohou představovat částečné zlepšení situace pracujících, ale vždy budou mít jistá omezení vytvářená tržním systémem. Je tedy potřeba vést svůj boj důsledně - proti kapitalismu a za jeho nahrazení sociálně spravedlivějším uspořádáním společnosti a jejích výrobních i distribučních vztahů.

Je pravdou, že v ČR žádné radikální odbory, prosazující výše zmíněné postupy, neexistují. V porevoluční historii ČR byla sice různými anarchistickými skupinami iniciována snaha o jejich založení, nesetkala se ale s žádnými výraznými výsledky. Pokud by ale zaměstnanci některých uzavřených podniků sami iniciovali boj za svá práva, setkají se ze strany Československé anarchistické federace s maximální podporou a ve svém úsilí nezůstanou osamoceni.

Vedle boje na pracovištích bychom ale neměli zapomínat ani na prosazování našich zájmů v dalších oblastech našich životů – ve školách, v ulicích, v místech bydliště - všude tam, kde jsou naše práva oklešťována a naše sociální postavení je zhoršováno ve jménu maximalizace zisku a moci ekonomicko-politických elit. V našem boji bychom však místo spoléhání se na zástupce a „odborníky“ měli využívat vlastní iniciativy a rozvíjet vzájemnou pomoc.

Solidaritu s palestinským lidem

Před několika dny zahájila izraelská armáda dlouho připravovaný útok na Palestinské území v pásmu Gaza. Při údajné likvidaci představitelů hnutí Hamas bombarduje hustě osídlená místa, což mělo během nedlouhé doby za následek několik stovek mrtvých Palestinců, mezi nimiž nechyběly ani ženy a děti. Členové a členky Československé anarchistické federace ostře odsuzují státní terorismus Izraele a vyjadřují svou solidaritu jak s Palestinci, tak Izraelci, kteří chtějí žít v míru.

Nemůže nám být lhostejný osud obyčejných Palestinců, kteří museli utéci ze svých domovů a nyní jsou nuceni žít v uprchlických táborech v Jordánsku. Nemíníme přehlížet ničení domů palestinských rodin, které srovnávají se zemí izraelské vojenské buldozery. Nebudeme zavírat oči před každodenní šikanou, které jsou Palestinci a Palestinky vystavováni, před budováním obludné segregační zdi, která užírá půdu palestinským zemědělcům a symbolizuje dělení lidí, které by mělo být dávnou a zavrženou minulostí. Nebudeme tolerovat střílení do palestinských dětí, které házejí kameny na izraelské tanky.

Izraelský stát svou politikou pěstuje nenávist (nejen) Arabů vůči Židům. Přitom mnozí obyvatelé Izraele s touto politikou nesouhlasí a veřejně ji odsuzují. Takovými jsou i naši kamarádi a kamarádky ze skupiny *Anarchisté proti zdi*, kteří organizují pravidelné protesty, na nichž společně Izraelci a Palestinci demonstrují proti praktikám izraelské armády, vlády a židovských osadníků.

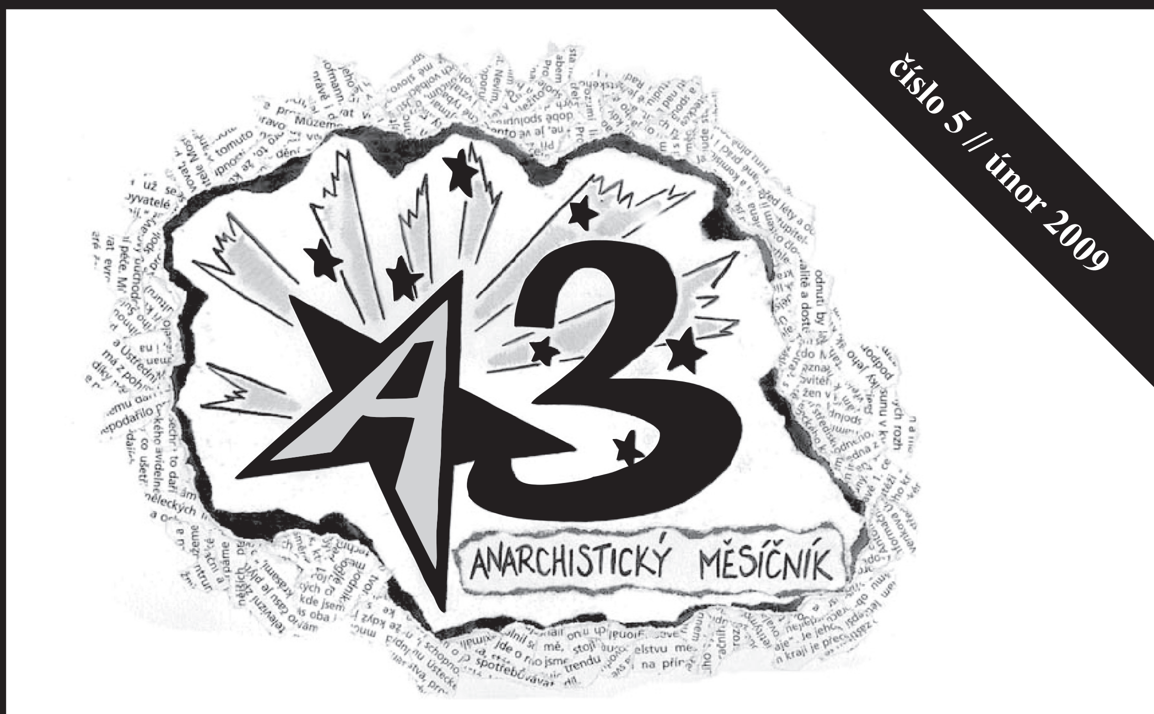
Naše solidarita je na straně nevinných obětí a jejich rodin - na straně obyčejných Izraelců a Palestinců, kteří trpí jak praktikami izraelského státu a z toho plynoucí nenávistí, tak bojem o moc mezi předáky palestinských frakcí.

Útok na jednoho z nás je útokem na nás všechny!

V sobotu 6.12. 2008 byl v aténské čtvrti Exarchia zavražděn policistou šestnáctiletý anarchista Alexandros Grigoropoulos. Vraždě předcházela výměna názorů mezi skupinou mladíků a policejní hlídkou. Policista zřejmě psychicky nezvládl situaci a sáhl po zbrani. Výsledkem je zmařený mladý lidský život a mohutné vlny demonstrací, přímých akcí a nepokojů po celém Řecku. Kapitalismus a stát jsou zpochybňovány, autority padají a policisté jsou viděni v rolích obránců nespravedlivého systému. Pohár trpělivosti přetekl přes okraje a Řekové vykročili zas o kousek blíž širší sociální změně.

Chtěli bychom tímto vyjádřit naši morální podporu jejich snahám. Zároveň bychom pak chtěli toto číslo měsíčníku A3 věnovat památce zavražděného Alexandrose. Byl jedním z nás a součástí našeho boje proti nespravedlnostem kapitalismu a států. **Nikdy nezapomeneme!**

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace
www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

číslo 5 // únor 2009

Máme na to vzepřít se NATO!

NATO - North Atlantic Treaty Organisation, u nás známo též pod názvem Severoatlantická aliance - vzniklo v roce 1949 jako reakce na pořád silnější "východní blok". Ten je už skoro dvě desetiletí minulostí, ne však NATO! To naopak rozšiřuje svůj vliv a stává se stále agresivnějším válečným paktem. Od původně proklamované obrany před vlivem bolševismu přecházejí státy NATO v posledních desetiletích ke zcela otevřeným k útokům, jejichž „oprávněnost" posuzují na základě svých sobeckých zájmů. Z NATO se tak pod vedením USA stal útočný pakt, který do své agendy zařazuje „akt preventivní útočné války", který již v praxi připravil o život mnoho lidí, včetně dětí a dalších civilistů.

Současné vedení NATO své válečné operace často obhajuje údajným bojem proti zbraním hromadného ničení, které ovšem vlastní i USA a další členské země NATO (o jejich reálné existenci a hrozbě by mohli lidé v Hirošimě nebo Vietnamu vyprávět). Dalším údajným důvodem je tzv. boj proti organizovanému zločinu a terorismu. Nejsou to ale právě Spojené státy Americké, které šíří ve světě teror v zájmu privilegovaných elit usilujících o rozšíření ekonomicko-mocenského vlivu a usurpaci přírodního bohatství?

NATO však zbytečně nezabíjí jen přímo v dobách svého válečného tažení. Finanční zdroje vynaložené na vojenské výdaje NATO totiž běžně nejsou dostupné pro jiné oblasti, tj. např. boj proti chudobě, pro zdravotní péči, školství ap. Tyto výdaje opravdu nejsou žádný pakatel. Celkové výdaje na zbrojení členů NATO tvoří více než 70% světových vojenských výloh. A tak zatímco NATO je financováno miliardovými částkami, mnozí lidé umírají hlady či důsledkem omezení přístupu ke zdravotní péči.

Z praktické činnosti NATO je zřejmé, že za rétorikou představitelů aliance se skrývají skutečné důvody existence tohoto paktu – ochrana nejbohatších elit a jejich zisků, ochrana západních vlád a politiků před kýmkoliv, kdo by mohl být jen potencionálním nebezpečím jejich zájmů. Jsou to však jejich zájmy, nikoliv zájmy nás – pracujících, nezaměstnaných, studentů a všech neprivilegovaných vrstev společnosti. Nás, ze kterých oni svou politikou ždímají své zisky a usurpují si možnost ovládat naše životy.

Nehodláme mlčet, když vybuchují nemocnice, školy, vlaky nebo domy plné lidí! Jakoby nestačilo, že nás dennodenně ubíjí vyčerpáním na pracovištích či čekáním ve frontách na úřadech práce! Dobře víme, že členství NATO spojené s miliardami vynaloženými na zbrojení není zájmem nikoho z nás. Tisíce mrtvých lidí v Iráku, Afghánistánu a dalších zemích dokazují, že NATO nechrání životy obyčejných lidí, ale stabilitu kapitalismu, tedy systému založeného na útlaku a vykořisťování.

3. a 4. dubna 2009 oslaví summitem v Baden Baden a Štrasburku hlavy 26 členských států a jejich delegace šedesáté narozeniny NATO. Nenechme tuto událost bez odezvy! Již nyní mezinárodní seskupení protimilitaristických aktivistů připravuje pestrou škálu protestních aktivit k summitu. Jednou z nich bude i snaha znepřístupnit hlavní příjezdové trasy na summit ve Štrasburku blokádou a „lidským kobercem". To má symbolický význam: účastníci a účastnice summitu budou muset vystoupit ze svých limuzín a jít pěšky skrze dav lidí ležících na zemi. Tak zakusí podstatu 60 let existence NATO: kráčení přes mrtvoly.

V současnosti různé organizace, kolektivy a jednotlivci pracují na přípravě protestů. Uvítají jakoukoliv pomoc. Každý může různými způsoby vyjádřit svou nelibost s NATO ve svém městě a někteří mohou přijet do Štrasburku a Baden Badenu 1. - 5. dubna 2009 vyjádřit svůj protest proti existenci NATO a politice organizovaného zločinu.

Bydlete kvalitně a zadarmo!

V noci z 6. na 7. února byly spuštěny internetové stránky první české squatterské realitní agentury: http://realitka.squat.net/ . Ve stejné době bylo sympatizanty a sympatizantkami squatterského hnutí vyvěšeno několik desítek transparentů z dlouhodobě nevyužívaných a chátrajících objektů v Praze a Mostě. Cílem této akce je upozornit na paradox, kterým je kapitalistická společnost ve vyspělých zemích Evropy typická: v každém větším městě jsou tisíce lidí, které ze všech možných důvodů nemají kde bydlet a jsou odkázáni k životu na ulicích. V těch samých ulicích, které jsou lemovány zanedbanými prázdnými domy, jejichž majitelé nejeví sebemenší zájem se o ně starat.

Není zde řeč pouze o bezdomovcích. Kromě hrstky privilegovaných se to týká prakticky všech mladých lidí a studentů, kteří se chtějí osamostatnit od rodičů, nemohou si však dovolit platit předražené nájmy. Podobné problémy řeší i umělci hledající zázemí pro svoji tvorbu:
pořídit si ateliér je pro většinu mladých umělců nedosažitelným snem. A přitom stačí tak málo: mít kolem sebe skupinu podobně smýšlejících lidí a chuť vymanit se ze zažitých stereotypů a začít trochu experimentovat. Zkusit se domluvit s majitelem prázdného domu na jeho užívání za symbolický nájem nebo údržbu může každý, a kdo se na to cítí, může tuto fázi klidně přeskočit a do domu se rovnou nastěhovat. O jedno z našich základních práv - právo bydlet, bychom se neměli muset nikoho doprošovat. Squatting je při současné bytové politice a v době finanční krize naprosto legitimní.

Nezapomínejme na novodobé oběti neonacismu!

20. ledna tomu byl rok, co nás opustil Honza Kučera - antifašista, který se nebál postavit neonacistickým agresorům. Svou odvahu a odhodlání zaplatil tím nejcennějším – svým životem. Byl zabit při potyčce vyvolané neonacisty bodnou ranou způsobenou Jiřím Fousem, který byl známý díky svým neskrývaným sympatiím k nacismu.

Od 16. do 20. ledna si antifašistky, antifašisté a přátelé Honzy Kučery připomínali jeho památku na různých místech nejen v Česku. Proběhlo víc jak třicet akcí různého druhu – od demonstrací, přes pietní akce se svíčkami až po vyvěšování transparentů, dělání graffiti, vylepování plakátů či pořádání hudebních memorial parties. Několik pietních setkání se konalo i přímo v Příbrami před restaurací Na Chmelnici, kde Honzovi byly zasazeny smrtelné rány nožem.

Honza Kučera se stejně jako další novodobé oběti neonacismu stává potvrzením faktu, že ideologie nacismu nepozbyla své aktuálnosti s koncem 2. světové války. Nacisté sice nyní nemají pod kontrolou vládnoucí instituce a nedisponují takovou mocí, jako tomu bylo v hitlerovském Německu, nicméně i přesto i nyní představují reálnou hrozbu, proti které je potřeba vystupovat. Neonacisté fyzicky terorizují nevinné lidi, usilují o politicky vlivná postavení a získávají prostředky pro svou nenávistnou, rasistickou a autoritativní politiku. Organizujme proto antifašistický odpor, který zabrání tomu, aby se nadále jejich hnutí rozrůstalo a zvyšovala se tím jeho společenská nebezpečnost.

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace

www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

99. výročí MDŽ

8. březen 2009 se nese ve znamení 99. výročí Mezinárodního dne žen. V minulosti stalinistický režim zcela překroutil význam tohoto důležitého dne a zmanipuloval ho do pozice ideologiké frašky. Nicméně i přes diskreditaci MDŽ, způsobenou bolševiky, se i dnes některé z žen, které nejsou lhostejné ke svému postavení ve společnosti, snaží znovu dát 8. březen do kalendáře politických událostí a navrátit mu jeho skutečný význam. Členky a členové Československé anarchistické federace plně podporují tyto snahy. Připomeňme si proto nyní několik skutečností s MDŽ souvisejících.

Historie MDŽ

V roce 1908 se poslední únorovou sobotu v New Yorku konala stávka dělnic z textilních továren, která reagovala na neexestistenci bezpečnostních norem při práci, na nízké mzdy a expanzi dětské práce. Policie stávku násilně potlačila a několik žen při střetech zastřelila. Na základě těchto událostí se v roce 1910 v dánském Copenhagenu konalo mezinárodní setkání, na němž byl 8. březen vyhlášen jako Mezinárodní den žen (MDŽ) – tedy den připomínající boj žen za jejich ekonomická a politická práva. V roce 1911 se poprvé MDŽ uskutečnil v mnoha zemích, kde probíhaly demonstrace, na nichž ženy kladly požadavky na zrovnoprávnění v zaměstnání, rovný přístup ke vzdělání a vstup do veřejného života. Požadovaly vymanění žen ze společenských rolí a tradic, do nichž byly nedobrovolně tlačeny.

Nedávná minulost

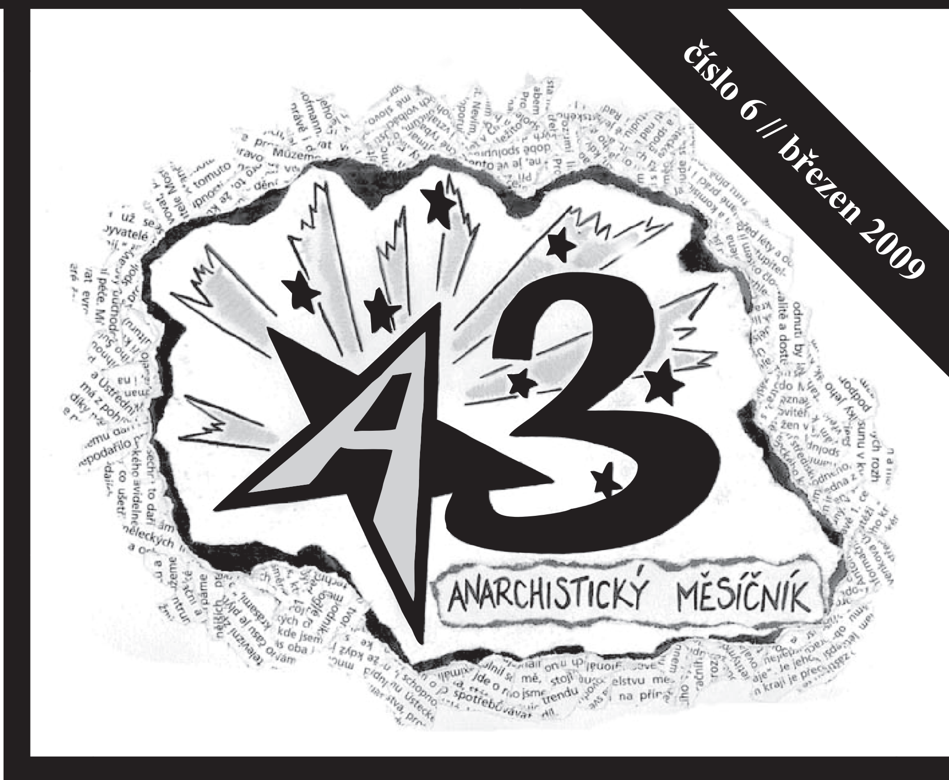
Oslavy MDŽ ve stalinistickém Československu daly svátku žen jiný rozměr a lidem jej z velké části znechutily. Proto byl MDŽ ihned po sametové revoluci nahrazen Svátkem matek, který připadá na druhou květnovou neděli. Není ovšem od věci zdůraznit, že i Svátek matek prošel ideologickou manipulací, podobně jako MDŽ. Za svůj ho vzala nacistická ideologie. Matka rodící zástupy vojáků árijské rasy byla pro Hitlerovo Německo mnohem přijatelnější, než pracující emancipovaná žena. Druhá neděle v květnu jako Svátek matek byla proto odsouhlašená právě ve třicátých letech minulého století v Německu.

Současnost

Od dob, kdy se ustanovil MDŽ, se mnohé změnilo, nicméně i přesto rozhodně nelze hovořit o emancipaci žen. MDŽ i v současnosti nepozbývá na své aktuálnosti. I dnes společenské rozdíly mezi postavením žen a mužů ovlivňuje celá řada sociálně-kulturních faktorů a zvláště pak zažité stereotypy. Ženy často mají nižší platy, některé pracovní místa jsou ženám nepřístupné a při ekonomických restrukturalizacích podniků bývají jako první propuštěné ze zaměstnání. Mnoho žen je obětí domácího násilí ze strany parnerů, na nichž jsou často ekonomicky závislé. V mnoha rodinách ženy žijí v podřízeném postavení a dominují jim muži, často jsou vnímané jako sexuální objekty či „domácí otrokyně", u kterých je zapojení do politického a sociálního života nežádoucí.

Revoluce, nikoliv reforma!

Více žen v zastupitelských orgánech, byznysu, či represivních složkách však neznamená skutečnou emancipaci žen, stejně jako ani legislativní změny v rámci stávajícího politického zřízení. Ženy mohou být plně emancipovány jen tehdy, bude-li odstraněna struktura společneského uspořádání postaveného na autoritě, hierarchii a mocenských vztazích. Cesta ke všeobecné emancipaci proto nevede přes reformy kapitalismu, ale naopak začíná jeho odstraněním umožnujícím vybudouvání nových sociálních struktur založených na rovnoprávnosti, samosprávě a lidové participaci.

Jejich terčem je naše svoboda

Po zákonu o elektronických komunikacích a novém policejním zákonu přichází Langerovo vnitro s plánem vytvořit centrální databázi s veškerými osobními údaji, kterou by tato instituce spravovala. Je evidentní, že se zdaleka nenacházíme v konečné fázi represivních opatření. Šrouby svobody jsou utahovány pomalu a cíleně. Policejní administrativa má ve svých řadách profesionální marketingové manažery, kteří dokážou připravit dokonalou mediální prezentaci plánovaných opatření. A tak je centrální databáze obhajována jako prostředek pro zrychlení a usnadnění práce úředníků státní správy. Tedy jakýsi pomocník, který ušetří občanské nervy při vyřizování různých dokladů na přepážkách úřadů. Není snad skutečnost, že databázi bude spravovat ministerstvo vnitra dostatečným důkazem, k čemu budou nahromaděné informace sloužit? K fízlování radikálního opozičního hnutí a k rychlému propojení policie a BIS!

Dalším alarmujícím vývojovým trendem je uplatňování proti-teroristických zákonů na politické aktivisty a aktivistky. Podle politických elit je totiž zastaralé vytvářet rozdílnou agendu pro vnitřní a vnější bezpečnost. Proti-teroristická opatření tak mají své první oběti a politické vězně. Ve všech členských zemích Evropské Unie dochází ke změnám policejních zákonů, které mají policii rozšířit možnosti v boji proti takzvanému "jednání ohrožující společnost". Posilování policejních pravomocí logicky není výplodem paranoie Ivana Langera, ale nadřazené bruselské byrokracie, která plní přání finanční a militaristické lobby. Obchodní a finanční elity si plní svůj sen o akční policejní Evropě, který vznikl v dobách, kdy byly jejich summity úspěšně atakovány rozhořčenými aktivisty a aktivistkami, bojujícími proti globalizaci kapitalismu. Dramatickou měrou k uvedení tohoto snu do praxe pak přispěly události kolem útoků z 11. září 2001 v USA.

Proti vzrůstající policejní zvůli demonstrovalo v únoru v Pardubicích asi osm desítek lidí. Při protestu upozornili hned na dvě slabiny parlamentní demokracie: posilování policejních pravomocí a mediální průmysl. Policajti ani novináři dobře mířenou kritiku neunesli. Jediným důvodem k zásahu těžkooděnců byla "koulovačka", kterou aktivisté a aktivistky rozpoutali po ukončení demonstrace. Velitel zásahové jednotky některé účastníky a účastnice dokonce varoval, že pokud nevyklidí prostor, tak pocítí, co je to policejní brutalita. Zásah má dohru v podobě obvinění jednoho z demonstrantů z výtržnictví – házením zmrazků na občany ČR. Masmédia si pak na incidentu doslova smlsla a události prezentovala titulky jako "Anarchisté se rvali v centru Pardubic".

Podobné události nám jen potvrzují fakt, že stát a jeho represivní složky nelze reformovat! Policie si uzurpuje monopol na násilí, přestože je naprosto neprůhlednou a obyčejnými lidmi neovlivnitelnou složkou. Jsme přesvědčeni, že systém obrany našich blízkých, našich domovů a regionů lze spravovat samotnými lidmi pomocí principů přímé demokracie. Žádný politik ani žádný policajt nám nemá právo říkat, co smíme a co nesmíme.

Proti posilování policejních pravomocí!
Za zdola-organizovanou obranu!

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace - ČSAF www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

1.Máj 2009

Blíží se květen a s ním i připomenutí tradice 1. Máje. Prvomájový Svátek práce je v současnosti podobně jako Mezinárodní den žen (MDŽ) často považován za svátek bolševický a to především na základě toho, že po revoluci v Rusku se oslava prvního máje stala v mnoha zemích propagací leninské a později stalinské státní diktatury. Nicméně historie 1. Máje jako Svátku práce má své kořeny zcela jinde, než v bolševické diktatuře a započala již před tím, než si jej marxisté přivlastnili a udělali z něj ideologickou frašku.

Historie 1. Máje

O zapsání 1. Máje do kalendáře významných politických událostí se zasloužilo především hnutí za osmihodinovou pracovní dobu, ve kterém sehráli významnou roli anarchisté a anarchistky. 1. května 1886 toto hnutí v americkém Chicagu iniciovalo generální stávku za osmihodinovou pracovní dobu a další požadavky na zkvalitnění pracovních podmínek námezdně pracujících. Během stávky došlo nejdříve ke střetu se stávkokazy a poté k zásahu ozbrojené policie. Výsledkem střetu byl jeden policií zastřelený dělník a šest těžce zraněných.

Následující den byla jako reakce na tyto události svolána demonstrace, která probíhala pokojně. Ke konci, kdy už se většina řečníků vyjádřila, a lidé se z velké části rozešli, však najednou policie na zbývající demonstrující zaútočila. V tuto chvíli byla z postranní uličky vržena mezi policisty dynamitová bomba, která jednoho na místě zabila a šest dalších smrtelně zranila. Policie zahájila palbu do shromážděných dělníků. Čtyři dělníci byli zastřeleni palbou policejních zbraní, která v chaotické situaci zranila také množství samotných policistů.

V reakci na to státní zástupce Julius Grinnell uspořádal hon na dělnické aktivisty, přestože nebylo vůbec zřetelné, kdo byl atentátníkem. Policie nakonec vytipovala osm anarchistů, aktivních v hnutí za osmihodinovou pracovní dobu. Státní zástupce u soudu neposkytl žádné důkazy o jejich konkrétním podílu na vržení osudové pumy. Jeho právní konstrukce byla taková, že neznámý člověk, který vrhl bombu, byl prý ideově inspirován obviněnými a ti za to tedy nesou odpovědnost jako pachatelé „podněcování k vraždě“.

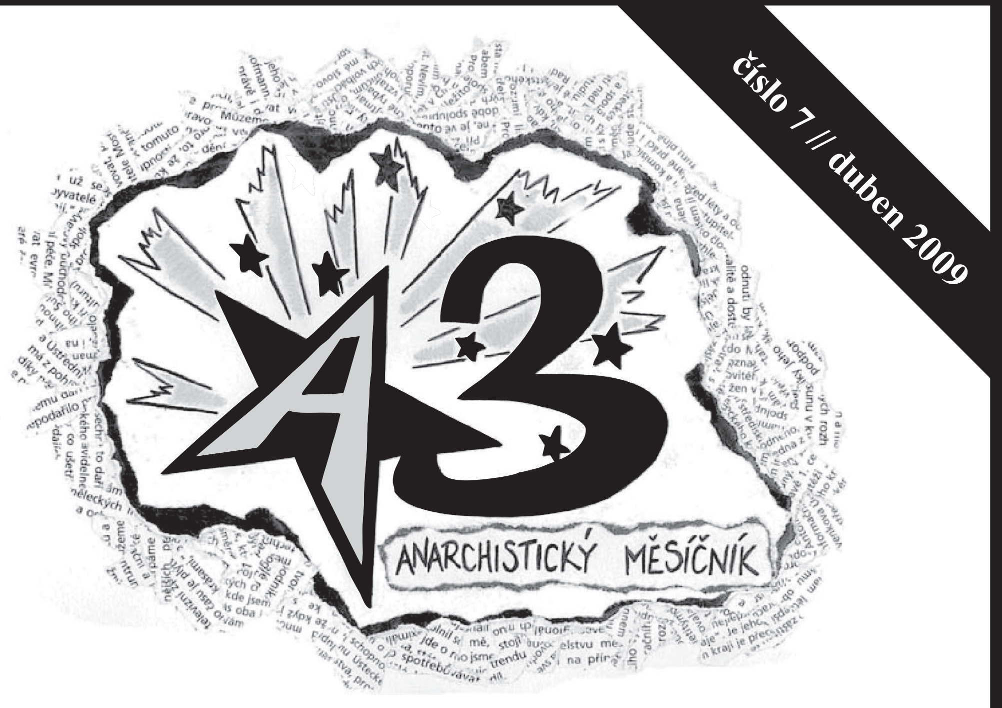
Sedm z obviněných bylo nakonec bez jediného důkazu odsouzeno k trestu smrti a jeden k 15 letům vězení. Po mohutné mezinárodní kampani za jejich propuštění stát udělal „kompromis“ a rozsudky u dvou obžalovaných změnil na doživotní vězení. Dne 11. listopadu 1887 byli 4 anarchisté oběšeni. Jejich pohřbu se zúčastnilo 600 000 lidí a kampaň za propuštění dalších tří obviněných pokračovala. Dne 26. června 1893 je nový illinoiský guvernér John Peter Altgeld omilostnil a propustil. Veřejně prohlásil, že tak činí proto, že všichni odsouzení byli evidentně nevinní. Altgeld řekl, že odsouzení „se stali obětí hysterie, zmanipulované poroty a předpojatého soudce“.

Zmíněné události se staly důvodem toho, že se 1. květen neboli 1. Máj, stal nejen svátkem připomínajícím boj dělnického hnutí za zkrácení pracovní doby a sociální práva, ale také dnem připomínajícím státní vraždu falešně obviněných anarchistů, kteří byli vinni pouze tím, že byli aktivní součástí hnutí za osmihodinovou pracovní dobu. Poprvé se 1. Máj „slavil“ 1. května 1888, kdy probíhaly v USA celý den stávky a demonstrace na památku dva roky starých událostí. O rok později (tedy 1889) si přivlastnili tento významný den marxisté z II. internacionály, kterým se postupně podařilo zcela překroutit jeho význam a zamaskovat fakt, že popravení muži, na které se 1. Máje vzpomíná, byli anarchisté.

Nedávná minulost a současnost

Po pádu stalinistické diktatury se anarchistické hnutí snaží navázat na původní tradici 1. Máje a zbavit ho pozůstalé špíny, které na tento významný den nabalili bolševici a nově také různé politické strany nejrůznějšího zabarvení. Tradičním místem pro anarchistické oslavy 1. Máje u nás je již od roku 1890 pražský Střelecký ostrov. Právě na toto místo se tento rok na 1. 5. 2009 od 11:00 hodin Československá anarchistická federace (ČSAF) rozhodla svolat anarchistické prvomájové shromáždění, jehož součástí budou projevy a následný pochod Prahou. Po skončení této akce část účastníků a účastnic podpoří další prvomájovou akci v podobě May Day Festivalu pořádaného Antifašistickou akcí (AFA). Na festivalu vystoupí mnoho hudebních souborů různých žánrů jako např. PSH, Edelweiss Piraten, Propagandhi, La Fraction, Sporto, Lara 303 & DJ Dummy, Thema 11 a další. Vedle bohatého kulturního programu bude součástí akce i řada aktivit souvisejících s historickou podstatou 1. Máje. Bude zde také pestrá nabídka anarchistických publikací a dalších zajímavostí. Informace o festivalu jsou na webu http://mayday-festival.cz/

Na letošní 1. Máj tedy anarchistické hnutí chystá celou řadu zajímavých aktivit, během kterých bude možné spojit protest proti rasismu, státu a kapitalismu společně s příjemným kulturním vyžitím. Není tedy důvod zůstat v tento významný den doma a nevyužít této lákavé nabídky.

číslo 7 // duben 2009

Neonacismus je reálnou hrozbou! Braňme se!

Že se neonacistické hnutí neštítí pouštět do organizování nechutných provokací, není žádnou novinkou, a tak není překvapující, že se neonacisté a neonacistky z okruhu organizace Autonomní nacionalisté rozhodli po vzoru svých drážďanských kolegů a kolegyň uspořádat veřejnou akci jimi prezentovanou jako „Smuteční pochod za oběti spojeneckého bombardování v roce 1945“. Je zřejmé, že tato akce není ničím jiným než další sprostou neonacistickou provokací a snahou o historický revizionismus. Rozumějme: snahou přepisovat historii, aby vyhovovala lidem velebícím neonacistickou ideologii.

Nálety amerického letectva 17. a 19. dubna 1945, které měly vyřadit železniční uzel v Ústí nad Labem, zcela zničily 165 domů a zahynulo zde několik stovek lidí. Tyto nálety i mnohé jiné vojenské operace jsou jistě z hlediska účelnosti i způsobu provedení spornými, vyvolávají mnoho kontroverzí a otázek o tom, zda se nedalo zabránit smrti lidí, kteří při nich zemřeli. Rozhodně nehodláme smrt těchto lidí zesměšňovat, bagatelizovat či zapírat. Tito lidé jsou pro nás oběťmi krutostí války a stejně jako mnoho dalších obětí nejrůznějších válek si zaslouží naší úctu. Máme ale na mysli opravdovou úctu, nikoliv pokryteckou pseudo-úctu novodobých nacistů a nacistek, tedy lidí následujících ideologii hitlerovského nacionálně socialistického (nacistického) hnutí, které vyprovokovalo druhou světovou válku a systematicky vyvraždilo miliony nevinných lidí na základě jejich etnické příslušnosti, sexuální orientace, politického či náboženského přesvědčení. Pochod Autonomních nacionalistů je pochodem těch, kteří na jednu stranu usilují o obrození ideologie systematického masového vyvražďování a na druhou stranu chtějí „truchlit“ nad smrtí obětí války, kterou sami rozpoutali a zabili v ní nespočet nevinných lidí. Fakt, že počet obětí, jejichž smrt si chtějí v Ústí nad Labem připomínat, mohl být mnohem nižší, pokud by nacisté neznemožňovali mnohým lidem schovat se v krytech, samozřejmě pořadatelé neonacistického pochodu zamlčují. Je to logické! V opačném případě by totiž bylo mnohem zřejmější, že „uctění památky obětí spojeneckého bombardování“ je jen zástěrka pro zakrytí hlavních důvodů neonacistického shromáždění, kterými jsou především demonstrace síly a propagace myšlenek nacionálního socialismu neboli nacismu!

Neonacistický pochod, který chce neonacistická organizace Autonomní nacionalisté realizovat 18. 4. 2009 v Ústí nad Labem je jedním z mnoha důkazů toho, že nacistická hrozba nezemřela společně s Adolfem Hitlerem! I nyní neonacistické hnutí představuje reálnou hrozbu, kterému je potřeba se stavět do cesty, odporovat jí a neumožnit, aby se rozrostla do nekontrolovatelné podoby - jako v hitlerovském Německu.

Přijď proto i ty 18. 4. 09 vyjádřit svůj nesouhlas s neonacistickým pochodem v Ústí nad Labem a připoj se ke snahám mnohých antifašistek a antifašistů, jež chtějí pochodu zamezit, nebo alespoň narušit jeho průběh.

Vydala: Československá anarchistická federace (ČSAF) **www.csaf.cz // csaf@csaf.cz**

Postavme se problémům čelem, nikoliv zády!

Severočeské město Ústí nad Labem má za sebou neonacistický pochod pořádaný organizací Autonomní nacionalisté. Již několik týdnů před pochodem se představitelé zastupitelstva společně s iniciativou V Ústí neonacisty nechceme rozhodli iniciovat svou kampaň, jejímž záměrem bylo přimět obyvatelstvo Ústí n. L., aby se k provokaci otočilo zády a přenechalo neonacistům volné ulice. Naneštěstí ve svých snahám byli dostatečně úspěšní a mnoho lidí raději neonacistickou provokaci ignorovalo, než aby na ní reagovalo organizovaným odporem.

I přes pokrytecké výzvy, aby ústecké obyvatelstvo v den pochodu zůstalo doma či rovnou odjelo z města, se nakonec přece jenom v ústeckých ulicích sešlo víc jak sto lidí, kteří dali najevo, že neonacistické hrozbě nestačí ukázat záda. S čím se však setkali? Na místo podpory pouze s tvrdým zákrokem policie, která opět projevila svou brutalitu.

Situace v Ústí n. L. byla tedy více než alarmující - část antifašistické opozice byla policií „odklizena“ z ulic, ostatní raději do ulic ani nevyšli a neonacistický pochod tak mohl nerušeně proběhnout. Neonacistická lůza tím získala důvody slavit vlastní úspěch a celá situace se pro ně snadno mohla stát výzvou k opakování podobných akcí. Je totiž logické a praxí ověřené, že neonacistické hnutí se rádo vrací tam, kde má volný prostor pro svou působnost – tedy tam, kde odpor antifašistické opozice chybí.

Je zřejmé, že popsaná situace není z antifašistické perspektivy nejpříznivější. Na místo nic neřešící rezignace je však potřeba čerpat inspiraci z míst, kde je situace příznivější. Jako dobrý příklad by mohli posloužit německé Drážďany. Neonacistické hnutí zde rozhodně nemá volné pole působnosti a každá z nacistických provokacích přiláká do ulic antifašistickou opozici tvořenou studenty, anarchisty, odboráři, důchodci atd. Narozdíl od velké části české společnosti si zde lidé více uvědomují skutečnost, že boj proti neonacismu musí být v režiji obyčejných lidí – pracujících, studentstva a nezaměstnaných – nikoliv v režiji politických stran a represivních složek státu. Je tedy na čase podobný přístup aplikovat i do českého prostředí. Důležité je však při tom nezapomenout na to, že náš boj by neměl omezovat pouze na vystupování proti (neo)nacismu. Ten totiž představuje pouze jednu z podob, kterou na sebe může vzít stát a nespravedlivé třídní uspořádání společnosti. Boj proti neonacismu je potřeba vnímat jako součást boje proti státu a třídním systémům v jakýkoliv podobách bez ohledu na to, zda ti, co je budují si říkají demokraté, marxisté nebo národní socialisté.

číslo 8 // květen 2009

Nový zákon: další útok na lidská práva!

Začátkem roku 2009 nabyl platnosti nový zákon zakazující maskování obličeje na veřejných shromážděních. Tento zákon kopíruje situaci v Německu, kde podobný zákon slouží již delší dobu jako prostředek využívaný politickými elitami proti opozičním silám. Oblíbenou „obhajobou“ se zde stala dokola omílaná fráze o tom, že "člověk, který nemá nekalé úmysly nemá důvod se skrývat pod maskou, šátkem či kuklou". Toto tvrzení se však zakládá na nesmyslném přesvědčení, že člověk skrývající svou tvář, tak činí čistě z toho důvodu, že má v úmyslu činit něco zlého (společensky nepřijatelného, zločinného) a nechce za to být veden k zodpovědnosti. Toto tvrzení je však značně zavádějící! Nezohledňuje totiž fakt, že maska nemusí být pouze něčím co zamezuje identifikaci zločince, ale může být i prostředkem, který naopak jedince ochraňuje před tím, aby byl v budoucnu vystaven zločinnému jednání druhých. Právě taková rizika totiž sebou často přináší podpora mnohých veřejných shromážděních na kterých je otevřeně vyjadřován názor či protest proti konkrétním jevům ve společnosti. Známé jsou například případy, kdy byli účastníci veřejného protestu později brutálně napadeni fašisty. Časté jsou také případy, kdy se účast na shromážděních stává podmětem k následné diskriminaci v zaměstnání či škole. Obsáhlou kapitolu by pak mohl tvořit seznam případů, kdy otevřené vyjádření postoje na shromážděních bylo impulzem pro perzekuci ze strany represivních složek státu. Ti co jsou takříkajíc „u koryta“ neradi slyší, když někdo otevřeně kritizuje jejich nekalou činnost či zpochybňuje „legitimitu“ jejich postavení a tak využívají perzekuce jako způsobu jak umlčet nepohodlné.

Je tedy evidentní, že maskování může být jedincem využito nejen při páchání zločinu, ale také při obraně před zločinem samotným. Zákon proti maskování na veřejných shromážděních se tak stává útokem na právo na sebeobranu a neměl by být nadále akceptován. Je proto na nás – tedy na těch na jejichž práva zákon útočí – abychom se proti zákonu postavili. Bude-li to nutné, pak bychom se neměli vyhýbat ani případným aktům nerespektujícím legislativní normy či záměrnému porušování zmíněného zákona. Je třeba mít na paměti, že mnohých práv se lidé domohli jen díky tomu, že neváhali překračovat nelegitimní zákonné normy. Vydobytí osmihodinové pracovní doby, zrušení otroctví či pád bolševického bloku je jen několik z mnoha případů.

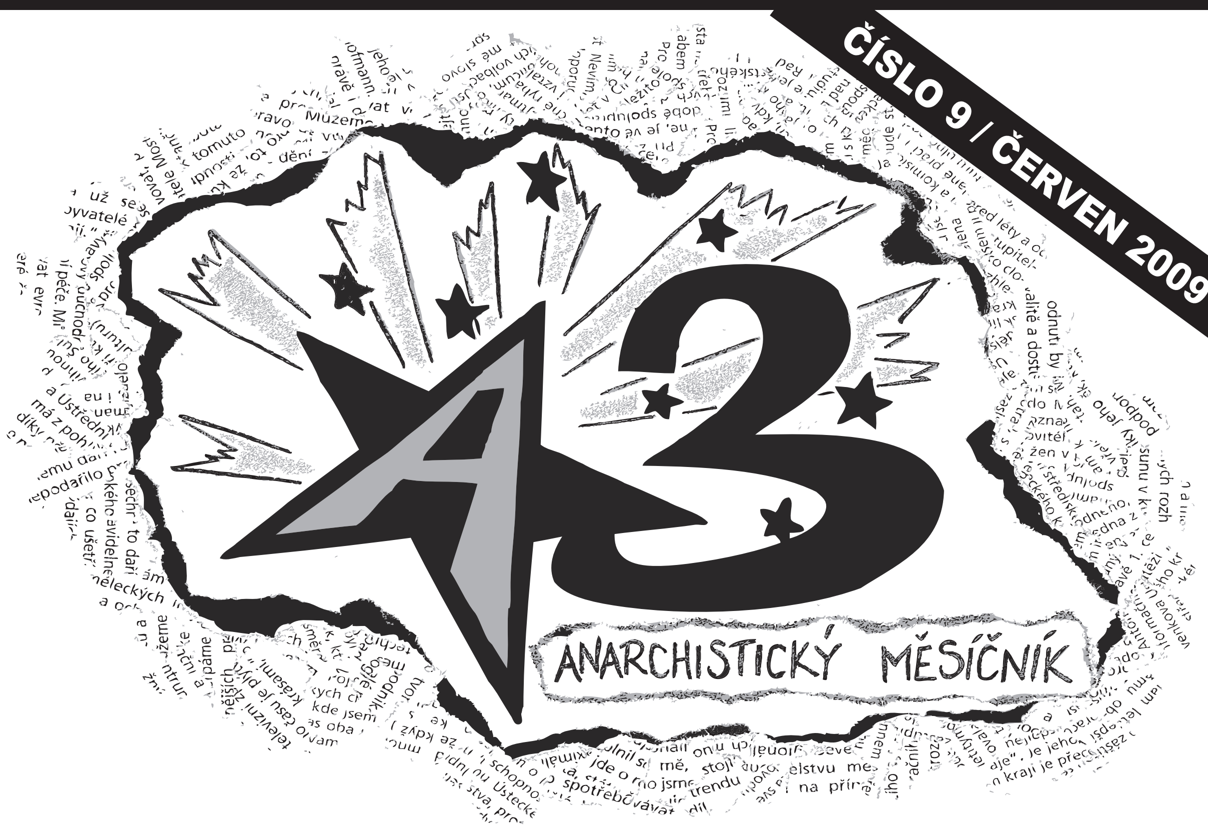
Samosprávný odborový svaz (SOS)

Koncem března letošního roku bylo z nespokojenosti se současnými reformistickými odbory (ČMKOS, ASO, KOVO) iniciováno založení Samosprávného odborového svazu. Samosprávný odborový svaz je spravován přímo členskou základnou, není zde místo pro odborové šéfy a předáky. Samospráva zde není prázdné slovo zbavené svého významu, ale poznaná a vyzkoušená praxe, pokud mají odbory skutečně hájit a prosazovat zájmy svých členů a jejich blízkých. Pokud jste nespokojení a zklamaní s fungováním oficiálních odborů a přesto máte zájem prosazovat své potřeby a zájmy kolektivně coby pracující, nezaměstnaní či studenti, přidejte se k Samosprávnému odborovému svazu. Společnými silami jsme schopni vybudovat silné odbory řízené přímo námi, kterých se budou zaměstnavatelé a stát bát, ale především můžeme organizovaným, zdola vedeným odporem účinně prosazovat naše zájmy a hájit práva, kterých jen těžko dosáhneme vírou v oficiální odbory a naší pasivitou.

Kontakty na Samosprávný odborový svaz (SOS):
tel: 602 / 971 264 // E-mail: s_o_s@safe-mail.net

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace - ČSAF www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

KLÁNOVICKÝ LES V OHROŽENÍ!!!

4. května 2009 se v Klánovicích konala další demonstrace na podporu zachování zdejšího lesa. Na jeho místě chce soukromá společnost Forest Golf Resort Praha vybudovat golfový areál, kterému by mělo ustoupit nejméně 70 000 m2 lesa. To se však nelíbí mnohým lidem a jejich znechucení je pochopitelné!

Klánovice jsou městskou částí, která leží na východní hranici Prahy. Od počátku byly budovány jako „lesní obec", kde obytná zástavba a les koexistovaly bez vážnějších problémů. Klánovický les je vyhlášený jako přírodní park, jeho území zahrnuje několik přírodních památek a rezervací. Na území se nachází vzácné mokřady a biotop několika druhů vzácných živočichů. Záměr vystavět na jeho území golfové hřiště se tak stává aktem bezohledně sobecké arogance podnikatelské elity.

BOJ O LES, NEBO BOJ O MOC!?

Členové a členky Československé anarchistické federace (ČSAF) vyjadřují názor, že je nutné za klánovický les bojovat. Hovoříme-li o boji, pak ale nemáme na mysli ten politický humbuk, který se poslední dobou v souvislosti s „klánovickou kauzou" rozjel. Do popředí se zde totiž vydraly nejrůznější politické strany (např. Strana zelených) či „marxistické sektičky" (REVO, Socialistická solidarita), pro které se odpor proti kácení lesa stává pouhým prostředkem jak si získat voliče či členstvo svých organizací a zvýšit tím šanci na úspěch při dobývání politické moci. Boj o les v jejich režii se tím transformuje do špinavého boje o moc a s tím rozhodně nechceme mít nic společného! Vyzýváme-li k boji, nežádáme o hlasy ve volbách ani o zastupitelský mandát, ale naopak apelujeme na lidi, aby odmítli principy zastupitelské demokracie – aby jejich odpor vycházel zdola bez stranické politiky a samozvaných vůdců. Nevidíme smysl v kritice politiků, kteří neplní své předvolební sliby, pokud tato kritika má vést ke snaze na jejich místo dosadit politiky jiné. Jak říká lidová moudrost, „čerta ďáblem nevyženeš", a proto je potřeba boj proti aroganci politických a ekonomických elit vést z pozice nestranické sebeorganizace – tedy bojovat mimo arénu institucí zastupitelské demokracie.

NEBOJME SE RADIKALISMU!

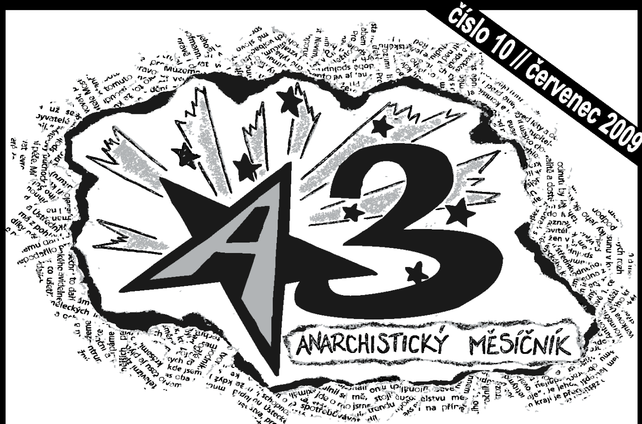
Pojem radikální často budí u mnohých lidí negativní asociace. Být radikální v pravém slova smyslu však znamená zbavit se povrchnosti, být důsledný a jít až k jádru problému. Právě takový boj bychom měli vést aby byl dostatečně účinný. Vedle odmítnutí principů zastupitelské demokracie, bychom se neměli zaměřovat jen na konfrontaci jedné kapitalistické společnosti – v tomto případě Forest Golf Resort. Jedná se zde o záchranu cenného lesního ekosystému a ten nezachráníme tím, že „donutíme" kapitalistické společnosti aby jednaly ohleduplněji k životnímu prostředí. Vize „zeleného kapitalismu" je jen utopickou pohádkou zastánců bezohledného neoliberalismu nalakovaného na zeleno. Základem kapitalismu je bezohledný ekonomický růst ve prospěch ekonomických elit a to na úkor pracujících, ostatních živočišných druhů a životního prostředí. Nelze tedy očekávat, že nátlakem na jednu konkrétní firmu (případně více firem) se kapitalismus tohoto vlastního základu zřekne a popře tak sám sebe. Je důležité boj za záchranu klánovického lesa vnímat jako jeden mnoha z malých dílků zapadajícího do mozaiky sociálního hnutí, jehož primárním cílem je odstranění, nikoliv reformování kapitalismu.

PŘEDVOLEBNÍ OMELETA

„Vaječné útoky" na představitele sociální demokracie hýbou mediálním prostorem. I přes to, že vejce na Paroubka a další politické kašpárky nevrhali anarchisté a anarchistky, tak v tom anarchistické hnutí může spatřovat naději – naději, že se tato symbolická forma akce rozšíří nejen do ostatních měst, ale i na mítinky ostatních politických stran. V této věci je ale podstatné, aby protestní akce měly charakter odporu proti divadlu zastupitelské demokracie všeobecně, nikoliv aby byly jen bezvýznamným hašteřením zastánců dvou politických stran, které stojí ve vzájemné opozici. Jinak řečeno, akce se musí stát aktem odporu proti kapitalismu a parlamentarismu, nikoliv jednou z forem boje o politickou moc a křesla v parlamentu. Ke zdokonalení akcí by pak také mohlo přispět to, kdyby se místo vajec pocházejících od vykořisťovaných slepic vrhal na politické elity hnůj. Symbolicky by se tak dalo vyjádřit, že systém zastupitelské demokracie je smrdutý právě tak jako hnůj. Na druhou stranu by to však vůči hnoji nemuselo být úplně fér. On totiž při využití v zemědělství podporuje růst pro společnost nezbytných rostlinných surovin, zatímco na struktuře zastupitelské demokracie nemůže vyrůst nic o co bychom měli stát – pokud ovšem nestojíme o oklešťování našich práv a svobod.

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace - ČSAF || www.csaf.cz || csaf@csaf.cz

Zabili nám Miladu
...idea však žije dál !!!

30. června 2009 neonacisty prolezlá agentura Prague security group ve spolupráci s policií vyklidila a zdemolovala pražský squat Milada. Během zásahu byly ohrožovány životy squatterů a squatterek, došlo k likvidaci budovy i jejího vybavení a dokonce bylo ukradeno mnoho cenností. Zásah byl násilný, nekompromisní a bezohledný! Stačilo pouze několik hodin na to, aby byl ukončen 11 let trvající sociální experiment, který se rozvíjel v budově, kterou squatterská komunita zachránila před totálním rozkladem tím, že ji začala obývat, svépomocně opravovat a udržovat. Před tím, než tak squatteři a squatterky učinili, byla budova Milady dlouhodobě nevyužívaná a určená k demolici. K té však nedošlo a nadále nic nenasvědčovalo ani tomu, že by mělo dojít k využívání a udržování budovy ze strany oficiálního vlastníka. Ten naopak budovu ani nezabezpečil, aby nepodléhala procesu chátrání. Jasně tím dal signál, že budovu nemá zájem užívat k účelu, ke kterému měla sloužit a stala se pro něj nepotřebným odpadem. Právě tato fakta se pro squattery a squatterky stala důvodem, aby budovu obsadili a dali jí nový život - bez ohledu na to, že legislativa ČR takové jednání považuje za trestný čin. Proti nesmyslnému represivnímu zákonu tedy squatterská komunita postavila legitimní akt obsazení a využívání budovy, která by jinak bez využití podléhala procesu chátrání a destrukce.

Místo chátrající ruiny funkční centrum kultury a sociálních aktivit

Obsazením a svépomocným zrekonstruováním budovy se z Milady postupně stal nejen prostor pro bydlení, ale také kulturně-sociální centrum, nabízející pestrou škálu aktivit a služeb. Za 11 let existence se zde realizovaly stovky akcí, jako jsou koncerty, divadelní představení, výstavy, autorská čtení, workshopy, videoprojekce, přednášky, diskuze atd. Milada vždy deklarovala svou otevřenost a možnost využití jejích prostorů nejrůznějšími zájmovými skupinami a jedinci včetně těch, co na Miladě nebydleli. Vedle různých výtvarných a kulturních iniciativ zde působil např. kolektiv Food not Bombs, který zdarma rozdával jídlo sociálně slabým. Některé hudební soubory zde našly možnost zajistit si zkušebnu, aniž by musely platit vysoké částky za pronájem, a také zde byly k dispozici informační materiály zabývající se ekologií, bojem za osvobození zvířat, alternativní kulturou či bojem proti státu, kapitalismu a konzumní společnosti atd. Mnoho lidí z celého světa při svých cestách často na Miladě nacházelo dočasné zázemí v podobě ubytování, stravování, možnosti odpočinout si, kulturně se vyžít a setkat s podobně založenými lidmi.

Jedno je tedy jisté: squatterská komunita nejen že zachránila vilu Milada před postupným rozkladem, ale zároveň se jí podařilo vytvořit z ní živý organizmus žijící vlastním životem - životem vymezujícím se vůči autoritářství, hierarchii, vykořisťování, odcizení, útlaku a konzumním stereotypům, které charakterizují současný kapitalistický svět. Nenechme se ale zmýlit! Život Milady nebyl pouze o negaci kapitalistického hnusu, ale také o konstruktivní činnosti a snahách tento hnus nahradit svobodnou alternativou. I přes limity a bariéry vytvořené nesvobodným světem, obklopujícím Miladu, je zřejmé, že v jejích prostorech probíhal reálný sociální experiment, který částečně dokázal do praxe uvést principy samosprávy, solidarity a svobody.

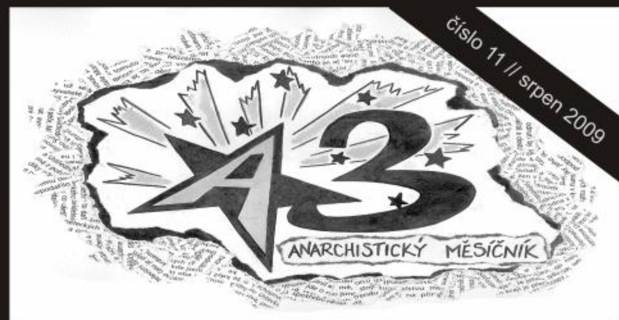
Pevně věříme, že nejen my, členové a členky Československé anarchistické federace (ČSAF), zastáváme názor, že projekty, jakým byl i squat Milada, si zaslouží podporu a solidaritu, nikoliv likvidaci. Obsazování dlouhodobě chátrajících a prázdných domů je možná podle zákonů kapitalistické společnosti nelegální, ale podle nás je naprosto legitimní, vzhledem k množství takových domů a množství lidí, pro které je vlastní bydlení nedostupné.

Koncem jedné kapitoly začíná kapitola nová

Po tom, co byl squat Milada vyklizen a byl najatou agenturou za asistence policie učiněn neobyvatelným, je zřejmé, že skončila jedna významná kapitola – zanikl poslední kulturně-politický squat fungující na území ČR. Konec jedné kapitoly však neznamená konec celého příběhu! Ten pokračuje dál soustředěním sil do snah získat nové prostory, které by se stejně jako Milada staly centrem odporu, svobodné kreativity a alternativních přístupů k životu i organizaci společnosti.

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace - ČSAF
www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

Globální oteplování a potřeba systémové změny

Skoro každý si jistě všiml, že v posledních letech přibylo velké množství extrémních projevů počasí. Stoleté záplavy, destruktivní přívalové deště, extrémní teploty a vedle toho období sucha a mírné zimy s krátkým obdobím extrémních mrazů.To jsou projevy tzv. globálního oteplování, přesněji řečeno globálních změn klimatu, které můžeme pozorovat na našem území. Je ale stále pár lidí, kteří tyto jevy tvrdošíjně odmítají připustit. Jde především o zastánce ideologie kapitalismu a hlasatele neomezených možností při generování zisku. Asi nejznámějším je Václav Klaus, který se opírá při popírání vlivu člověka na změny klimatu o studie, které ve spojených státech financovaly ve svém zájmu především naftařské a energetické koncerny úzce spjaté s Bushovou administrativou.

Současný globální kapitalistický systém se orientuje především na krátkodobý a střednědobý zisk. Ber kde ber. Neohlíží se nalevo ani napravo, jsou mu lhostejné osudy lidí, přírody i celé planety. Hlavním motivem je zisk, zisk a opět zisk. Již nyní se ukazuje, že měly pravdu studie říkající, že projevy změn klimatu povedou k podstatným negativním dopadům na obyčejné lidi, k válkám o zdroje pitné vody a migraci. Ale i tato negativa dokáže kapitalismus zužitkovat, především zbrojní koncerny či firmy zabývající se „bezpečností“ (např. zabezpečení oblastí vyhrazených pro bohaté, opatření proti migrantům apod.).

Aby mohli ti nejbohatší nadále zvětšovat své zisky, potřebují mít vytvořený dobře fungující systém spotřeby. Pomocí všemožných reklamních a marketingových triků a metod nutí lidem obrovské množství zboží a služeb a snaží se jim vnutit pocit, že se bez nich neobejdou.

Aby se mohlo spotřebovávat víc a víc, je omezována životnost věcí. Co dříve přetrvalo i tři generace, vydrží dnes pár let. Lidé se takové masáži těžko dokáží bránit a nevědomky přijímají tento vnucený konzum jako nové náboženství, jehož svatyněmi jsou obří nákupní centra.

Zdravý rozum nám však říká, že planetu máme jen jednu. A její zdroje nejsou neomezené. Příroda se průmyslovému vlivu člověka těžko dokáže bránit. Energetická náročnost konzumního kapitalistického systému je obrovská, stejně jako znečištění, které s tím je spojené. Nárůst skleníkových plynů v atmosféře pak vede ke změnám klimatu, jejichž důsledky si stále ještě plně neuvědomujeme.

Řešením není nakupovat ekologičtější produkty, i když to katastrofu může oddálit. Je třeba se zbavit kapitalistické ideologie, která nutí většině náboženství konzumu, aby menšina mohla neustále a bezohledně profitovat. Je třeba změnit žebříček hodnot, kdy v kapitalismu jsou na prvním místě peníze, za takový, kdy na čelním místě bude důstojný život člověka v čistém životním prostředí.

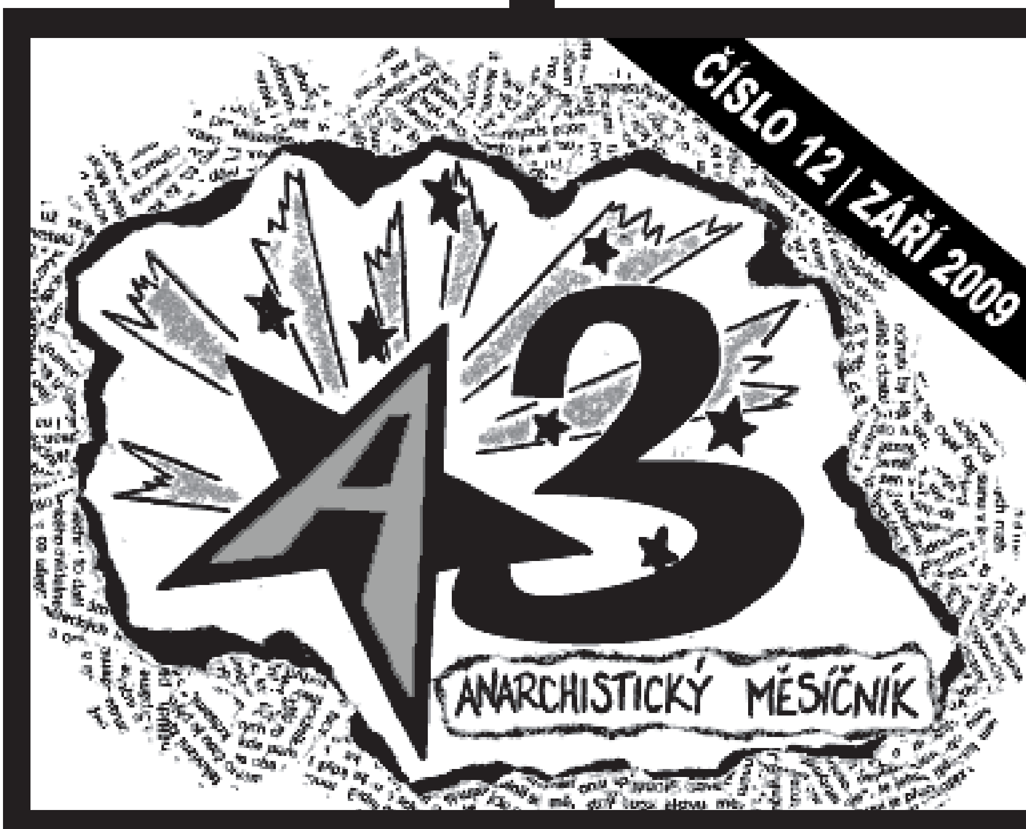
Solidaritu s dělníky ze Ssangyong Motors

Za nezájmu českých médií probíhá v Jižní Koreji jeden z neostřejších střetů, který způsobila současná celosvětová krize kapitalistického systému. V továrně Ssangyong Motors se pracující odmítli podvolit bezohlednému propouštění, obsadili továrnu a žádali kroky, které by jejich vyhazov z práce zvrátily. Vedení firmy se však rozhodlo pro násilné řešení celé situace. Najalo násilníky, kteří se používají při potlačování stávek. K těm se přidalo asi 3000 policistů a společně útočili více jak měsíc na 800 zabarikádovaných dělníků s použitím taserů, hlukové deprivace, shazování slzného plynu a chemikálií z vrtulníků apod. Policie a vedení firmy odřízlo pracující od dodávek vody a jídla a zamezilo přístupu zdravotníků, i když mnozí ze stávkujících byli zraněni, včetně popálenin od chemikálií z arzenálu policie. Stávkujícím dělníkům projevují v Jižní Koreji sympatie tisíce lidí. K solidaritě s dělníky ze Ssangyong Motors se připojila i ČSAF. Stávka byla po brutálních útocích zlomena 6. srpna, trvala 77 dní. Podrobné informace o tomto třídním konfliktu naleznete na stránkách **www.priamaakcia.sk**

Vydala
Československá anarchistická federace
www.csaf.cz / / csaf@csaf.cz

PROČ NEVOLIT?!

Už jsou tu opět volby do poslanecké sněmovny. A člověku je dávána falešná naděje, že může o něčem rozhodnout, něco změnit. Ale je tomu opravdu tak? Nebo platí staré anarchistické heslo: **„Kdyby mohly volby něco změnit, už dávno by je zakázali“?**

Demokracie znamená ve svém nejzákladnějším smyslu „vládu lidu“ (ve druhém pádě). Parlamentní demokracie znamená také „vládu lidu“, ale v pádě třetím. Tedy nikoliv, že vládne a rozhoduje lid, ale že je vládnuto lidu. Oháněјí-li se politici demokracií, vždy mají na mysli tu druhou – tu, kdy oni neslouží lidem, ale lidé jim. Navíc skutečná demokracie je neslučitelná s kapitalismem. Nebo se snad dá mluvit o tom, že lidé mají rozhodovací pravomoci v systému, jehož nejdůležitější složka – hospodářství – je ovládána menšinou vlastníků a řízena menšinou managerů? Vždyť právě tito rozhodují o osudech lidí bez toho, aby se jich ptali na jejich názor. To oni rozhodují o životní úrovni sebe samých a těch, kdož pro ně pracují. Komu myslíte, že přejí? Sobě, nebo řadovým pracujícím? To oni rozhodují, že se bude propouštět a přesouvat výroba do zemí s levnější pracovní silou a horšími pracovními podmínkami. Ptá se přitom někdo na názor toho údajně „svrchovaného lidu“?

A jak fungují poslanci, jimž bychom měli dát své hlasy? Sami sobě odhlasují různé výhody, cestují skoro zadarmo, požívají imunity, do „práce“ chodí, jak se jim to zrovna hodí. Mezi lidmi se ukazují zpravidla jen před volbami, aby si získali jejich přízeň. Naslibují pár věcí, o svých skutečných plánech raději pomlčí. Po zbytek volebního období je obyčejný člověk nezajímá. Hlavně že se postarají o koryta pro sebe a své známé. Zájmy lidí jim jsou ukradené, místo toho naslouchají zástupům lobistů, kteří hájí především zájmy průmyslových koncernů a finančních kruhů. A když už je poslanec jednou zvolen, může dělat cokoliv beze strachu, že ho jeho voliči odvolají. Tato možnost lidem prostě umožněna nebyla.

Dějiny nám jasně ukazují, že moc korumpuje. To platí i pro parlamentní demokracii. I kdyby šel někdo se sebelepšími úmysly do boje o moc a získal ji, dopadne stejně jako všichni podobní před ním. Moc ho změní a jeho původní zásady budou ty tam. Nebo znáte nějaký případ, kdy tomu bylo jinak? Navíc volby jsou především o penězích. Kdo je nemá, je bez šance. Lidé totiž nevybírají ze svého středu někoho, koho znají. Tak jak to již v konzumním kapitalismu chodí, úspěšný je ten, kdo má nejlepší reklamu, a ta něco stojí.

Volby nám nenabízejí žádnou alternativu. Je to, jako bychom si „svobodně“ vybírali mezi Coca Colou a Pepsi Colou. Všechny strany nabízejí kapitalistický systém, liší se jen v detailech. ODS hájí tradičně zájmy nejvyšších příjmových skupin, stejně tak chce činit nově vzniklá konzervativní TOP 09. ČSSD natírá kapitalismus na růžovo, ale její představitelé jsou s ekonomickými elitami spojeni stejně jako v jiných stranách. Lidovci sou tradičně ochotni vládnout s kýmkoliv, pragmaticky si udržují svá korýtka. Zelení se ukázali být ekologičtějším satelitem ODS. Zklamali tak naději těch, co je volili, že by se jejich příchodem mohlo něco změnit. A tak potvrdili tvrzení anarchistů, že se budou chovat stejně jako ostatní politici. KSČM je svou podstatou umírněná sociálně demokratická strana s podporou nostalgiků po minulém režimu. Výtržnostmi se na sebe snaží upozornit Dělnická strana, reakční fašistická partaj s členskou základnou, kterou tvoří mladí neonacisté. Pro člověka cenícího si svobody žádná alternativa.

Volby neznamenají pro většinu lidí, že si mohou vybrat budoucnost dle vlastních představ, důstojnější život a rozšíření svobod. Stávají se volbou menšího zla. Je však velmi těžké určit, které z nabízených zel je menší. Anarchisté a anarchistky tradičně k volbám nepůjdou. Jejich cílem nejsou žádná menší zla, ale aby si lidé o svých záležitostech rozhodovali sami; aby veškerá rozhodnutí vycházela zdola; aby případní delegáti zvoleni pro vykonávání určité funkce byli kdykoliv při porušení či překročení daného mandátu odvolatelní; aby i v hospodářské sféře rozhodovali ti, kdož pracují. Proti parlamentní demokracii a kapitalismu stavíme skutečnou vládu lidí. Nikoliv však vládu ve smyslu ovládání jedněch druhými, ale „vládu“ ve smyslu možnosti mít vlastní životy ve svých rukou – možnosti přímo se podílet na správě záležitostí, které se nás bezprostředně týkají.

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace - ČSAF
www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

Po té, co byl 30.6.2009 vyklizen poslední kulturně-politický squat v Česku (squat Milada), tak squatterské hnutí začalo projevovat svou touhu získat nové autonomní prostory. Někteří jedinci se rozhodli nezůstat jen u pouhého snění a na místo toho podnikli pokusy jak jednoho ze svých cílů dosáhnout. Nejvýraznějším z těchto pokusů se stala snaha vytvořit squat z bývalých lázní v Apolinářské ulici v Praze. I přes to, že se této akce zahájené 12.9.2009 zúčastnilo několik stovek lidí, tak se nepodařilo nový squat obhájit. Squatterské plány totiž narušila policie a zabránila tomu, aby byly plně rozvinuty. Tito narušitelé nejenže nový squat „zabili“ již po přibližně 14ti hodinách po jeho „narození“, ale také při svém řádění rozdali mnoho ran obušky, vyzkoušeli si jaké to je šlapat po lidské důstojnosti a také pozatýkali mnoho lidí, z nichž některé poslali před soud. Od soudu několik desítek lidí odešlo s rozsudky v podobě podmíněných trestů nebo přidělenými 80 -100 hodinami obecně prospěšných prací. Část odsouzených však proti rozsudku podala odpor. Soudní proces tím tedy byl znovu otevřen a je otázkou, co bude u jeho konce.

Squatting žije, boj pokračuje!

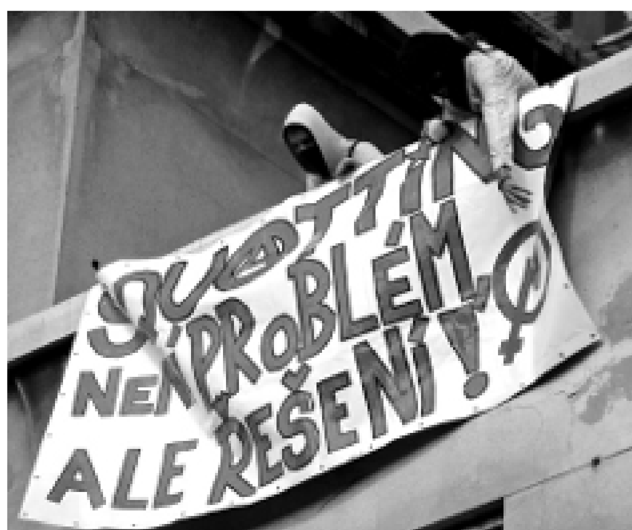

číslo 13, Říjen 2009

Squatting jako protisystémová opozice

Policejní brutalita, zastrašování, šlapání po lidské důstojnosti a soudní přidělování trestů je pro squatteské hnutí záležitost nepříjemná, nikoliv však překvapivá! Postupy policie a soudů v souvislosti se squattováním v Apolinářské byly sice brutální a nelegitimní, nikoliv však v rozporu s tím, jaká je úloha těchto institucí. Touto úlohou je obhajoba statusu quo, tedy potlačování iniciativy všech, kteří zpochybňují údajnou legitimitu stávajícího systému a konfrontují instituce, jenž zajišťují jeho existenci. Squatteři a squatterky jsou součástí širšího okruhu lidí, jenž tvoří právě tuto proti-sytémovou opozici. Není proto překvapující, že policie a soudy využívají všech dostupných prostředků, aby zabránily realizaci squatterských záměrů. Mezi tyto prostředky patří mino jiné právě i fyzické násilí, vyvolávání atmosféry strachu, mediální manipulace či kriminalizace.

A čím že vlastně squatteři a squatterky sami sebe staví do proti-systémové pozice, jenž je trnem v oku vládnoucích elit a státních represivních složek? Především svou snahou zpochybňovat tzv. „nedotknutelnost soukromého vlastnictví“, které se v kapitalistické společnosti stalo jakousi „posvátnou krávou“. Squatterská filosofie je stavěna na přesvědčení, že kapitalismus soukromé vlastnictví výrobních prostředků, půdy a nemovitostí staví nad zájmy společnosti a že toto vlastníctví je v důsledku protisociální. Díky němu totiž narůstá sociální nerovnost, která se projevuje prohlubováním propasti mezi chudými a bohatými. Konkrétním příkladem této propasti je i fenomén bezdomovci přeplněných ulic, které jsou zároveň tvořeny spousty dlouhodobě nevyužívaných budov. Jinými slovy: Zatím co jedni vlastní tolik statků, že nejsou schopni jich využívat a nechají je chátrat, tak druzí nemají přístup ani k tomu nejzákladnějšímu co potřebují k uspokojení svých potřeb. Squatteři a squatterky proto negují kapitalistické soukromé vlastnictví a prosazují správu budov (ale také např. půdy), realizovanou takovým způsobem, aby dokázala uspokojit potřeby všech jedinců tvořící společnost. Samozřejmě tuto správu realizují tak aby zároveň s uspokojováním potřeb jedněch nebyli utlačováni druzí. Právě z tohoto důvodu si pro squaty vybírají budovy dlouhodobě nevyužívané u kterých se dá předpokládat, že by se bez squatterské iniciativy staly obětí procesu chátrání či spekulativních praktik. Tento squatterský přístup je vyvrácením mýtu o anti-sociálnosti squattingu. Zároveň poukazuje na anti-sociálnost kapitalismu, jehož zastánci raději nechají budovu bez využití chátrat místo toho aby ji poskytli k užití těm, kteří to potřebují nebo by budovu rádi smysluplně využily ke kulturně-sociálním aktivitám.

Důsledný a nekompromisní boj

Tzv. kulturně-politický squatting se často snaží zasadit své snahy do širšího protikapitalistického rámce. Nevnímá squaty jako autonomní ostrůvky svobody jenž jsou konečným cílem squatterských snah. Squatty se tak stávají jedním ze způsobů boje proti anti-sociálnosti kapitalismu a jsou též částečným praktickým výdobytkem boje za právo bydlet a kulturně se rozvíjet. Důsledné squatterské snahy se však nespokojují z částečnou autonomií uvnitř squatu, protože i ta je stále obklopená kapitalistickou realitou. Realizace squattů je proto často vnímána jako jeden z mnoha způsobů konfrontace kapitalismu se snahou jej odstranit. Důslednost tohoto boje mimo jiné spočívá i v tom, že neusiluje o pouhou změnu legislativy z proti-squatterské na legislativu ke squattingu tolerantnější, ale vystupuje proti jakémukoliv zákonodárnému systému jenž je vnímám jako nedílná součást kapitalismu. Nejde zde však o pouhou negaci stávajícího systému, ale také o snahu vytvářet alternativu v podobě rovnostářského společenského uspořádání fungujícího na principech antiautoritářství a lidové samosprávy.

VYDALO: NAKLADATELSTVÍ ČESKOSLOVENSKÉ ANARCHISTICKÉ FEDERACE - ČSAF WWW.CSAF.CZ // CSAF@CSAF.CZ

Anarchistický měsíčník | Číslo 14. | Listopad 2009

Babička vždycky říkávala: „Každý režim je stejný. Ti, co křičí, se mají špatně a ti, co drží hubu a krok, se mají dobře. U nás v rodině se nikdo o politiku nezajímal, hleděli jsme si svého a chodili do práce – a nikdy nám nepřišlo, že bychom trpěli nějakou totalitní mocí."

Typický názor člověka, který je již odmaličká přesvědčován o neomylnosti autorit a masmédií. Tento názor má však přeci jenom něco pravdivého – ti, co drží hubu a krok, se skutečně mají „dobře" v každém režimu. Takové lidi totiž potřebuje každý prezident, diktátor, či monarcha.

20 let od sametové revoluce: Politické procesy nezmizely

Po roce 1989 nám namluvili, že nyní již můžeme bez obav z represe chodit po ulici a svobodně provolávat své názory. Že se nemusíme bát pronásledování za to, jak se oblékáme, či jakou posloucháme muziku. Tuto svobodu pocítili již na samém sklonku devadesátých let příznivci punkové subkultury, jejichž sraz na Karlově mostě byl brutálně rozehnán policií, která jednotlivé účastníky surově zbila. Totalitní praktiky kapitalistického státu pokračovaly přes útoky na Streetparty v roce 1998 a 1999 a mučení demonstrantů během summitu světových finančních elit o rok později až po zásah na Czechteku, který se stal vděčným tématem bulvárních médií.

Po celá devadesátá léta minulého století i ve století současném docházelo k silné perzekuci těch, kteří dělali více, než jen sledovali televizi, nakupovali v supermarketech, či jednou za čtyři roky hodili do volební urny svůj lístek. Kriminalizováni byli nejen anarchisté, ale i ekologičtí a protiváleční aktivisté, či příslušníci občanských sdružení. Již tehdy se začal rozmáhat trend domovních prohlídek a zmanipulovaných soudních procesů.

A trend pokračuje dál! V současné době jsme svědky toho, jak zakuklené represivní složky státu vnikají do bytů a domů „nacionalistů", přičemž s jejich postupem by si nezadalo ani nacistické Gestapo, či bolševická StB. Vidíme zde z jiných zemí dobře známý postup „výroby veřejného souhlasu", kdy se v novinách objeví palcový titulek o rozprášení „nebezpečné teroristické organizace", přičemž ve skutečnosti jde o několikačlennou (byť potenciálně nebezpečnou) skupinku převážně hospodských rváčů a internetových pisálků.

Je jen otázkou času, kdy se stát zaměří na další z „extrémistů". Již zákaz Komunistického svazu mládeže byl první vlaštovkou, jež by mohla být předzvěstí událostí budoucích. Zákaz Dělnické strany zřejmě bude další. Stalinismus, neonacismus a další zrůdné ideologie jsou jistě odsouzeníhodnými společenskými názory – ale nikdo nemá právo tyto názory zakazovat, tím více ne státní moc. Už jen slovní spojení „zakázat názor" je něčím, co by běžného člověka mělo vybudit z letargie a upozornit jej na fakt, že současný represivní trend jednoho dne může skončit tak, že zůstane pouze ta jedna jediná strana se svojí neměnnou pravdou, jejíž zvolení ve volbách již však bude zákonná povinnost.

Represe proti anarchistickému hnutí jsou zatím odůvodňovány nejrůznějšími kličkami („podezření z terorismu", „útok na veřejného činitele"), či vycházejí tu a tam z politické objednávky, (např. nedávný zákaz benefiční diskotéky na zadržené squattery). Jakmile však jednou budeme zavíráni do vězení za „propagaci anarchismu" či „popírání nezbytnosti státu", bude již pozdě začít přemýšlet nad tím, zda ty režimy nejsou vlastně všechny stejné.

Vydalo: Nakladatelství Československé anarchistické federace - ČSAF www.csaf.cz // csaf@csaf.cz

Číslo 15 **prosinec 2009**

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

Pokud se podíváme o dvacet let nazpět, uvidíme lidi na náměstích českých měst, kteří si přejí konec vlády jedné strany. A s tím i spojený konec společnosti prolezlé fízlováním a omezováním osobních svobod. Vrátíme-li se ale od vzpomínek do dnešní dnů, nejde než zmínit některé ze znepokojujících faktů, které ukazují na pozvolný příchod nové společnosti totální kontroly...

Pomalu a jistě ke společnosti totální kontroly

Kamerové systémy

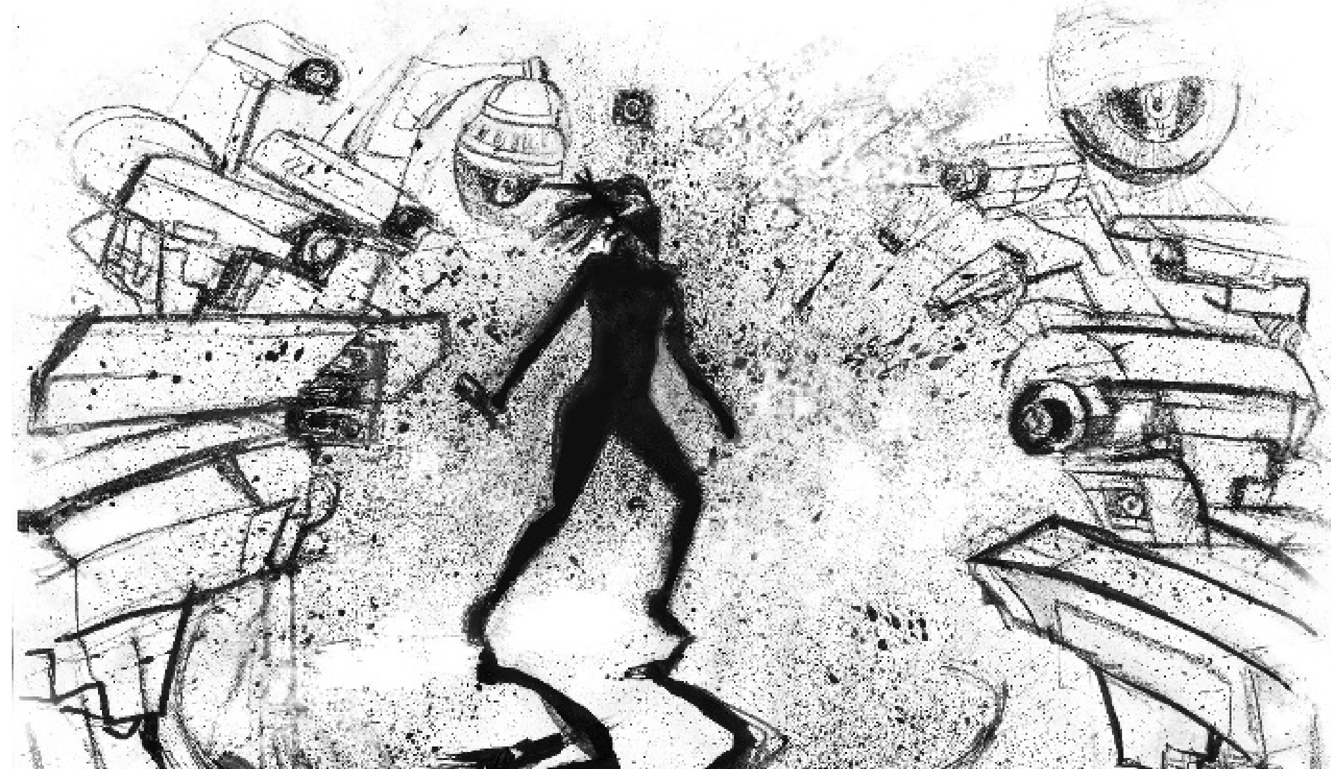
Stačí začít tím, že si uvědomíme, kolik kamer je na nás natočeno cestou do a z práce či školy. Kamerové systémy jsou nekontrolovatelným prostředkem k monitorování pohybu osob, jejich natáčení a uchovávání takto pořízených záběrů. Kamer přibývá čím dál více a jsou podstatným zásahem do soukromí každého z nás. Argumentací pro jejich zavádění je údajná bezpečnost lidí a ochrana majetku. Také je argumentováno tím, že jejich instalování v ulicích snižuje kriminalitu. Pozorujeme snad, že by se s přibývajícími kamerami zvyšovala naše bezpečnost (byla-li vůbec kdy ohrožena) nebo nějak znatelně snižovala kriminalita (byla-li vůbec kdy v místě instalování kamer zvýšená)?

Sledování na pracovišti

Na některých pracovištích a školách jsou vedle kamer zaváděny i čtečky čipových karet, které umožňují otevírání dveří a zároveň zaznamenávají časové údaje o pohybu držitele karty. V kancelářský provozech je velmi často monitorována práce na jednotlivých počítačích a přístupy na internet pomocí interních sítí. Jsou zaváděny kopírovací stroje, které při pořízení kopie zároveň uchovávají digitální obraz originálu. Do služebních aut jsou instalovány GPS, které umožňují zaměstnavateli přesný přehled o pohybu vozidla. Tyto moderní nástroje se dají snadno zneužít proti zaměstnancům, například při snaze o snížení jejich platu či propuštění.

Monitorování komunikace

Zneužitelné pro plošné sledování pohybu i dalších zvyklostí či chování (např. pro účely marketingu) jsou také různé bezkontaktní čipové karty, sloužící například jako předplatné na městkou dopravu (v Praze tzv. Opencard). Bez širší veřejné diskuse byly postupně schváleny zákony, které dávají možnost shromažďovat údaje o veškeré telefonické a internetové komunikaci, o biometrických charakteristikách nebo o genetickém kódu jednotlivců. Byly rozšířeny policejní pravomoci do oblasti kontroly a rušení provozu mobilních či počítačových sítí, do plošného sběru vzorků DNA... Z toho mimo jiné vyplývá, že jsou shromažďovány informace o vašich hovorech a lokalizaci vašeho mobilního telefonu, vámi napsané SMS zprávy a stejně tak veškeré e-maily u domácích poskytovatelů těchto služeb. Sledovány mohou být také kdykoliv vaše platby kreditní kartou a pohyby na vašem bankovním účtu. Tyto zásahy do soukromí nás všech jsou oficiálně obhajovány nebezpečím terorismu.

Čipování

V některých městech již platí vyhlášky nutící majitele psů očipovat své miláčky. Někdy se čipování používá i pro hospodářská zvířata. Odtud je jen krok k implantování čipů lidem. Taková praxe je zatím zkoušena například v Mexiku na státních zaměstnancích.

Databáze

Jestliže si ještě někdo myslí, že s pádem minulého režimu zanikla také praxe černých listin, na nichž se objevují nepohodlní občané, je na omylu. Nejenže se takové databáze vedou, jsou navíc poskytovány i zahraničním represivním složkám. Na vlastní kůži to poznali například aktivisté proti ekonomické globalizaci, kteří nejsou na základě takových seznamů vpouštěni do zemí, kde se například zrovna koná zasedání elit nejbohatších států světa.

Vezměme si zpět své soukromí!

V podobném duchu by se dalo pokračovat. Není záměrem vytvářet paranoidní teorie, ale upozornit na to, že i když moderní technologie přinášejí mnohé výhody, mohou být v nesprávných rukou snadno zneužity. Je třeba vnímat, že zmiňované věci jsou do našich životů zaváděny postupně, buď tiše nebo s náležitou argumentací, která nás má přesvědčit, že je to vše vlastně pro naše dobro. Postupně se tak necháváme připravovat o své soukromí a je nám tvrzeno, že kdo má čisté svědomí, tomu to nemůže vadit. Toto tvrzení je ale velmi krátkozraké, neboť nevíme, co bude zanedlouho trestné a jak bude stát, jenž dosáhl těmito způsoby velkých pravomocí, postupovat proti ještě nedávno "slušným občanům". Dokud si své soukromí nevezmeme zpět, směřujeme pomalu ale jistě ke společnosti totální kontroly.

Více zajímavých informací naleznete na *www.bigbrotherawards.cz*

VYDALO: NAKLADATELSTVÍ ČESKOSLOVENSKÉ ANARCHISTICKÉ FEDERACE - ČSAF WWW.CSAF.CZ // CSAF@CSAF.CZ